

Zomerzussen

Van Monika Peetz verscheen eveneens  
bij Ambo|Anthos uitgevers

*De dinsdagvrouwen*  
*De dinsdagvrouwen. Zeven dagen zonder*  
*De dinsdagvrouwen. Te hooi en te gras*  
*Uitgerekend wij*

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

Monika Peetz

# Zomerzussen

Vertaald door  
Annemarie Vlaming

Ambo|Anthos  
Amsterdam



ISBN 978 90 263 6106 7

© 2022 Verlag Kiepenheuer & Witsch, Keulen, Duitsland

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Annemarie Vlaming

Oorspronkelijke titel *Sommerschwestern*

Oorspronkelijke uitgever Kiepenheuer & Witsch

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © DEEPOI by plainpicture/Kristian Peetz

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Gesina,  
mijn zus voor alle seizoenen



## Waarheen, waarvoor?

Nog vijf minuten. Vanaf de tramhalte trok Yella een sprintje over de Europaplatz richting Hauptbahnhof. Paniekerig gingen haar ogen over het informatiescherm tot ze bij AMSTERDAM CENTRAAL bleven hangen. Spoor 14, helemaal bovenin, ook dat nog. Ze had thuis kostbare tijd verspild omdat ze op het laatste moment de ontbijttafel nog extra fraai had willen dekken voor haar gezin. Bordjes fruit, versgeperst sinaasappelsap, zelfgemaakte granola, perfect gekookte eitjes en drie chocoladeharten, om het leed van haar ongebruikelijke afwezigheid te verzachten voor David en de twee jongens.

Nog vier minuten. Waarom was ze niet zo'n vrouw die dankzij vroege hardloopsessies in het park moeiteloos een stadsmarathon kon lopen, of op z'n minst iemand die dankzij yoga, meditatie en ontspanningsoefeningen lak had aan te laat komen? Ze moest die trein halen. Halfslachtige excuses mompelend wurmde Yella zich tussen een groepje zakenreizigers door, die hun megabelangrijke gesprek over de verdeling van de voorjaarsbonussen al op de trap waren begonnen en er niet over peinsden om haar voor te laten gaan. Om halfzeven 's ochtends had iedereen haast.

Nog drie minuten. Het leukste aan reizen is de voorpret, werd altijd gezegd. Doordat de uitnodiging zo onverwacht was gekomen had Yella maar weinig tijd gehad om zichzelf voor te bereiden of zich er zelfs maar op te verheugen. Op het laatste moment had ze lukraak wat kleren ingepakt voor een breed spectrum aan weersomstandigheden, van tropische hitte tot tinkelende ijstijd. De rest van de idioot grote koffer was volgestouwd met presentjes voor haar familieleden, die ze in een handomdraai uit haar goedgevulde cadeaula had getoverd. De douche die ze had genomen had ze net zo goed kunnen laten zitten, en het dikke donsjack zeker. Het zweet liep over haar rug terwijl ze met haar laatste krachten het zware stuk bagage de trap op sjouwde. Haar T-shirt plakte aan haar lijf, haar longen deden pijn, en ze was waarschijnlijk zo rood als een biet. Maar wie kon het schelen wat voor kleur haar gezicht had? Het was het resultaat dat telde. ICE 240 reed al richting Nederland toen Yella zich zielsgelukkig op haar stoel liet vallen. Ze had zesenunderhalf uur de tijd om weer op adem te komen.

Yella had zich nog maar net uit haar jas gepeld, haar koffer weggezet in het bagagerek en het zelfhulpboek over zelfoptimalisatie opengeslagen dat al een eeuwigheid op haar nachtkastje stof lag te vangen, toen een ijzingwekkend schrille kinderstem door de coupé klonk: 'Mama, opstaan! Mama! Ik ben wakker! Mama, mag ik uit bed? Mama, wat gaan we ontbijten? Mama! Mama opstaan!' De stem van haar zoon schalde schaamteloos luid door de trein. Ze werd bedolven onder verwijtende blikken, terwijl ze tussen mascara, Playmobilpoppetjes, een half zakje Haribo-smurfen, vochtige doekjes, huissleutels, notitieblokje en een oplaadkabel naar haar telefoon zocht.

'Mama, opstaan! Mama! Ik ben wakker!' begon de riedel



van voren af aan, deze keer nog iets luider.

In de ochtendhectiek was Yella vergeten haar wekker uit te zetten, met het geluid dat Leo er samen met zijn vader op had gezet. Drie jaar geleden had het slissende, hese stemmetje waarmee Leo de woorden giechelend voor haar had ingesproken haar onder de kerstboom tot tranen geroerd. Inmiddels had ze de woorden zo vaak gehoord dat ze Davids idee vervloekte. Toch kon ze het niet over haar hart verkrijgen om de boodschap te wissen. Tenslotte sliste haar zesjarige allang niet meer, en zelfs zijn broertje Nick kon moeilijke woorden probleemloos uitspreken.

‘Mama, mag ik uit bed? Mama, wat gaan we ontbijten?’

Een keurig gekapte zakenvrouw met Angela Merkelmondhoeken vuurde vernietigende blikken op haar af en priemde met haar wijsvinger in de richting van het logo STILTECOUPÉ, dat de zone markeerde voor mensen die rust wilden. Voor Yella op dat moment een onbereikbare toestand. Hoe vaak had ze, als ze ’s avonds indommelde terwijl ze haar beide zoontjes voorlas, niet een paar dagen voor zichzelf gewenst, zonder verplichtingen, afspraken, bergen wasgoed en wekker? Nu was het eindelijk zover en nu leek er storm op komst. Zelfs met haar mobiele telefoon op stil kreeg Yella het voor elkaar om op twee plekken tegelijk te zijn. Haar ene helft probeerde met het hoofd op het opgerolde donsjack de achterstallige slaap van de afgelopen weken in te halen, de andere helft raasde door het appartement in Berlijn om de dag in goede banen te leiden. Broodtrommeltjes, gymtassen, het briefje voor de schoolfotoğraf, de toestemming voor het uitstapje met de kleuters. In gedachten vinkte ze de punten op haar denkbeeldige to-dolijstje af, voordat haar met gloeiende wangen iets te binnen schoot: Nicks modderbroek hangt

nog aan de waslijn, aptte ze naar David. Ze kreeg blauwe vinkjes noch een antwoord. Of hij liep te stressen, of hij was nog steeds boos op haar.

Toen de trein Stendal binnenreed stelde ze zich voor hoe David probeerde de jongens op tijd op school en de opvang af te leveren. Geen nieuws is goed nieuws, zei ze tegen zichzelf, de martelende behoefte onderdrukkend om elke vijf minuten te vragen of thuis alles oké was. Dat deed ze normaal ook niet, als David op dinsdag en donderdag aan de beurt was om de kinderen weg te brengen omdat zij in alle vroegte moest opstaan. Als officemedewerkster bij een start-up die 24/7 voor de klanten klaarstond moest zij de afspraken voor anderen regelen. Zelf was ze geen ervaren reiziger. Yella keek ervan op hoe vreemd het voelde om zonder haar gezin op pad te zijn. In gedachten hoorde ze de schoolbel gaan en de deur naar de kinderopvang met een klap dichtvallen. Ze zag David voor zich, die terugkeerde naar de lege woning, de ontbijttafel af- en de afwasmachine inruimde, afval en oud papier wegbracht, de lekkende kraan in de badkamer repareerde, een zucht slaakte toen hij de modderbroek aantrof en nog maar een kop koffie dronk, tot hij geen enkele reden meer kon vinden om zijn werk nog langer uit te stellen. In Yella's hoofd klonken zijn zware voetstappen door de eindeloze gang en het karakteristieke geknars van de deur van zijn werkkamer, die kreunend in het slot viel. Sinds de kinderen uit de luiers waren had de schrijver de hoekkamer met het ronde raam voor zichzelf en zijn werk geconfisqueerd. Het motief van het behang verdween onder een grote hoeveelheid handgeschreven aantekeningen, foto's, krantenartikelen, kunstkaarten, fictieve plattegronden, researchresultaten en het zelf in elkaar geknutselde prikbord waarop David de gekleurde systeemkaartjes met korte

beschrijvingen van de honderdzeventien hoofdstukken van zijn tweede roman dagelijks opnieuw rangschikte. Yella vermeed de kamer, die doordrenkt was van Davids gezucht. In al die jaren waarin de ooit zo gevierde schrijver op zijn materiaal zat te kauwen hadden haar ingeslikte vragen naar zijn voorde- ringen een soort klont in haar maag gevormd. Voor nu schoof ze de knagende twijfel aan de kant en troostte zichzelf met de gedachte dat die vervelende steken in haar buik vast gewoon door de honger kwamen. Toen ze de boterham met kaas uit haar tas viste, viel de mysterieuze envelop eruit.

Buiten flitsten Wolfsburg en het uitgestrekte complex van de Volkswagen-fabriek voorbij, binnen in haar woedden tegenstrijdige gevoelens toen ze de raadselachtige brief van de grond oprapte. Ze had het bericht pas veertien dagen daarvoor ontvangen, maar de envelop vertoonde duidelijk sporen van gebruik. Yella had de brief eindeloos rondgedraaid in haar handen, hem in een hoek gesmeten en weer opgepakt, en ze had zo ingespannen naar elk afzonderlijk woord zitten turen dat de letters voor haar ogen begonnen te dansen. Kreunend had ze de envelop opengescheurd, twee weken later kreunde ze nog steeds elke keer als ze de brief zag.

*H. T.* prijkte groot en zelfverzekerd als afzender op de achterkant. Haar bloed begon te koken bij het zien van de kunstig gekalligrafeerde inktletters. Ze namen veel ruimte in beslag en werden van elkaar gescheiden door dikke punten, ze troonden als twee uitroeptekens op het papier en verrieden het temperament van haar moeder. Het lichtgrijze zijdepapier knisperde zachtjes toen Yella de envelop, waarvan ze de inhoud allang kende, opende. *Lieverds*, luidde de merkwaardig onspecifieke aanhef die Henriette Thalberg met energieke halen op het ouderwetse papier had gepend. *Ik zou graag in alle rust iets met*

jullie bespreken. 12-16 mei. Jullie hoeven niks te doen, verblijf is geregeld.

Bijgevoegd was een gekopieerde plattegrond die gemarkeerd was met een rode X.

‘Is dat een schatkaart?’ had Leo opgewonden gevraagd en hij stak zijn jamvingers naar het papier uit.

‘Oma nodigt ons uit,’ had ze ietwat verward uitgelegd.

‘Oma Lila?’ had Nick enthousiast geroepen, waarna hij zijn broer de kaart uit de hand trok. ‘Heeft ze een schat voor ons verstopt?’

Haar zoons waren dol op Davids moeder, die haar bijnaam te danken had aan haar fel paarsrode haar, dat ze om de drie weken in een dure salon liet verven. De jongens gingen regelmatig naar de moestuin van hun grootouders op het Potsdamse volkstuintencomplex, waar oma samen met de jongens op open vuur heksensoep kookte van zelfgeteelde groenten, terwijl opa Peter zijn kleinzoons liefdevol inwijdde in de geheimen van bijenteelt en composthoop.

‘De andere,’ had Yella gezegd. ‘De oma uit Keulen.’

Onmiddellijk verloren haar zoons hun interesse in de uitnodiging. Yella kon het hun niet kwalijk nemen. Gewend aan vier dochters als ze was kon haar moeder geduld noch begrip opbrengen voor de levendige jongens.

‘Ze zijn zo druk,’ klaagde ze regelmatig. Zo misprijzend als ze het woord liet vallen klonk het haast alsof temperament een ernstig misdrijf was.

Zodra Yella het las waren alle alarmbellen bij haar gaan rinkelen. Een familiebijeenkomst, en ook nog eens op zo’n korte termijn? Over twee weken al? Wat een vreemde cryptische uitnodiging! Wat wilde haar moeder in hemelsnaam bespreken? Het raadselachtigste was nog de bestemming die Hen-

riette Thalberg voor haar onthulling had gekozen. De toon was dwingend, de aanleiding mysterieus, de plek ronduit alarmerend. Waarom moest de bijeenkomst uitgerekend plaatsvinden op dat ene stukje aarde dat de hele familie Thalberg al twintig jaar collectief meed? Ze had bijna een inzinking gekregen toen ze constateerde dat de plattegrond een stukje Nederlandse Noordzeekust weergaf. Waarom Nederland? Waarom uitgerekend Bergen? Waarom het dorp waar haar vader ruim twintig jaar geleden bij een verkeersongeluk om het leven was gekomen? Yella vond het onvoorstelbaar dat haar moeder zo'n beladen plek had uitgekozen. Had Henriette Thalberg deze symbolische locatie uitgezocht om goed of juist slecht nieuws te brengen?

‘Wat wil ze van jullie?’ had David gevraagd nadat hij de brief uitvoerig had bestudeerd. Haar moeder had niet al te erg haar best gedaan om haar schoonzoon welkom te heten in de familie Thalberg, dus ging hij er maar van uit dat met lieverds vooral de vier zussen bedoeld waren. Ook nu kon Yella nog altijd geen overtuigend antwoord geven op de vraag wat er achter de uitnodiging zat. Een aanval van nostalgie? Heimwee naar vroeger en het gelukkige gezin dat ze ooit waren geweest? Verlangde ze naar haar dochters? Wilde ze alsnog haar vijfenzestigste verjaardag vieren, wat er twee jaar eerder door corona niet van was gekomen? Of het eind van haar werkzame leven? Maar dat was ook al jaren geleden. Was er een of ander jubileum bij een van de talrijke vrijwilligersfuncties die ze bekleedde? Was ze in de kerkenraad gekozen, of had ze een onderscheiding gekregen voor haar werk bij de voedselbank? Wat wilde hun moeder hun in hemelsnaam op deze manier medelen? En waarom moesten ze daarvoor halsoverkop afreizen naar de Hollandse kust? Was er soms een oud familiegeheim

dat alleen daar onthuld kon worden?

Yella wist niet wat ze moest voelen. Haar grootste angst was dat de uitnodiging iets met het ongeluk van haar vader te maken had. Maar wat konden ze na twintig jaar nog te horen krijgen over een verkeersongeluk waarbij een storm zowel de oorzaak als de enige getuige was geweest? Het had haar en de rest van het gezin enorm veel tijd en energie gekost om het leven na zijn dood weer op de rit te krijgen, en Yella had geen enkele behoefte om terug te keren naar haar herinneringen aan de fatale dag die haar biografie in tweeën deelde. Ook zonder allerlei gedoe van vroeger vergde het gezinsleven al genoeg van haar.

Henriette Thalbergs brief was ingeslagen als een bom in het leven van de zussen. Yella had haar moeder meteen gevraagd wat er aan de hand was, wat die met een koel sms'je had afgewimpeld: Ik heb geen zin om alles vier keer uit te leggen.

Terwijl ze hongerig haar boterham met kaas naar binnen propte, scrollde Yella nog een keer door de discussie die na ontvangst van de uitnodiging in de WhatsAppgroep van de zussen was ontstaan. Ze bestudeerde elk afzonderlijk commentaar, op zoek naar informatie die haar tot dan toe was ontgaan. Ze wilde dat ze zo nuchter was als haar zusje Helen, de rationele natuurwetenschapper, die naar de feiten verwees: Ik weiger me preventief zorgen te maken, schreef ze. Daar is nog genoeg tijd voor als we weten waar het om gaat.

Ik kon het niet uithouden, mengde Amelie, Helens tweelingzus, zich in het gesprek. Ik heb mama net zo lang gestalkt tot ze de telefoon opnam. Ze wilde niets verklappen. Ze wil alleen met ons allemaal tegelijk praten.

Waarom zegt ze niet gewoon wat er aan de hand is, tikte He-

len verontwaardigd. Het is toch geen film waarin kunstmatig spanning moet worden opgewekt.

Haar reactie maakte duidelijk dat ze de kwestie toch niet zo ontspannen zag als ze zelf beweerde. Helen onderhield slechts losjes contact met haar zussen. 'Ik ben niet zo'n beller,' zei ze altijd. In werkelijkheid maakte de ambitieuze wetenschapper anderen niet graag deelgenoot van haar leven en haar problemen. Ze hechtte weinig waarde aan familie. Ze had er geen behoefte aan om een eigen gezin te stichten met haar vriend Paul, met wie ze al jaren samen was, en ook niet om de bestaande familiebanden te onderhouden. Yella had moeite met Helens striktheid en haar gebrek aan flexibiliteit. Nu was ze het bij wijze van uitzondering met haar jongere zus eens.

Het hoeft niets vervelends te betekenen, reageerde Amelie, zonder op Helens boze opmerking in te gaan. Misschien wil mama ons gewoon weer eens bij elkaar brengen. Het is eeuwen geleden dat we samen iets hebben ondernomen. En dan ook nog in Nederland, mooier kan niet.

Als single had Amelie makkelijk praten. Omdat ze van baan naar baan hopte en eeuwig op de vlucht was voor chronisch instabiele relaties en woonsituaties had ze geen verplichtingen die haar van een spontaan tripje naar het verleden weerhielden.

De enige die niet meedeed aan al het gespeculeer was hun oudste zus Doro. De drukbezette kostuumontwerpster baande zich in razend tempo een weg door een jaloersmakend leven vol glamour. Met haar bekroonde en extravagante podiumoutfits genoot Doro Thalberg internationale faam. Yella koesterde de uitgave van *Vogue* waarin maar liefst acht hoogglanspagina's aan de ontwerpen van haar grote zus waren gewijd. Non-stop vloog Doro heen en weer tussen haar atelier in

Keulen en diverse podia en filmsets, en tussendoor managede ze ook nog haar opgroeiende dochter. Ze kon van geluk spreken dat ze in een tweede huwelijks poging op de Beierse rots in de branding Ludwig was gestuit, wiens hobby het was om voor Lucy te zorgen en zijn succesvolle vrouw zowel professioneel als op het thuisfront te steunen. Niemand kwam ongevraagd langs de twee meter lange, zwaargebouwde man, die een prima uitsmijter zou zijn geweest. Doro had kennelijk wel wat beters te doen dan zich in de opgewonden discussie over hun moeder te mengen. Vermoedelijk was ze aan het stressen, in vergadering, bij een doorpas of alles tegelijk.

‘12 tot 16 mei, vijf dagen!’ had David verzucht. Hij had de uitnodiging kritisch bekeken, terwijl hun oudste trots naar de gezinskalender was gelopen om het tripje naar zee te noteren. Sinds hij op school zat probeerde Yella hem te helpen zijn eigen planning bij te houden.

‘12 mei,’ had Yella voorgelezen.

Leo had de juiste dag gevonden en was meteen in tranen uitgebarsten toen hij zich realiseerde dat de vakantie samen viel met het verjaardagsfeestje van Penelope. Al weken had Leo het alleen nog maar over het ridderfeest van zijn schoolvriendinnetje en het Elsa-kostuum dat hij bij die gelegenheid wilde dragen.

Een blik op de overvolle gezinskalender op de koelkast was genoeg om Yella definitief in paniek te doen raken. Schrikbarend hoeveel sociale verplichtingen een gezin met een vier- en een zesjarige kon hebben. Nick vierde landendag op de opvang, waar hij in de groep ‘Italië’ stond ingedeeld bij het pizza’s bakken, bij Leo stonden een tandartscontrole, koorrepetitie, zwemles en Penelopes verjaardag op de planning. Tot



overmaat van ramp had David de vrijdag in kwestie zijn langverwachte afspraak bij de chiropractor ('Dat vervloekte zitten ook') en in het weekend een tweedaags seminar met zijn schrijfstudenten. Hoe moesten ze daar een lang verrassingsweekend aan de Hollandse kust tussen proppen?

Na een halve dag nadenken had Yella's bezorgdheid plaatsgemaakt voor een flinke portie ergernis. Wat kon er zo belangrijk zijn dat het niet uitgesteld kon worden? Waarom kon haar moeder niet iets verder vooruitplannen? Waarom kon ze de data niet met hen afstemmen? Hoe had ze zich dat voorgesteld?

Ik sla over, had Yella getikt. Voor vijf dagen naar Holland met de jongs is een nachtmerrie. En David komt om in het werk.

Midden in de nacht had ze alle bezwaren van zich af geschreven, om het spervuur aan argumenten waarom ze absoluut niet naar Nederland kon komen na tien minuten weer te wissen. Onder Amelies geruststellende woorden in de familiegroep dook acht keer achter elkaar haar eigen naam op en het zinnetje: Dit bericht is verwijderd.

Wat stond daar? had Amelie de volgende ochtend onomwonden gevraagd.

Dat ik stress heb, had Yella eerlijk geantwoord.

Amelie had meteen een lading emoji's met heel veel hartjes op haar afgevuurd. Dikke knuffel.

Hier hetzelfde, schreef Helen. Ik heb alles om moeten gooien.

Yella stond al bijna op het punt om haar moeder definitief af te zeggen toen er eindelijk een berichtje van Doro binnenkwam. Met geen woord ging haar grote zus in op de discussie rond de uitnodiging. Ik heb zo'n zin om jullie weer te zien, schreef ze. Ik kan bijna niet wachten. En daaronder stond het woord dat voor Yella alles veranderde. Toen ze de WhatsApp-

groep aanmaakte had Helen de prozaïsche, ultrakorte naam 4T gekozen, alsof ze zo'n chemische samenstelling waren waarmee ze dagelijks experimenteerde in het laboratorium van een farmagigant. Later had Amelie die wel erg zakelijke benaming aangevuld met vier klavertjesvier. Nu had Doro het profiel opnieuw aangepast. Haar hart begon sneller te slaan toen Yella de naam las die haar grote zus had gekozen. Het was alsof ze het toverwoord had gevonden dat de toegang tot een geheime wereld ontsloot. Doro heeft de groepsnaam gewijzigd in 'Zomerzussen'. Zomerzussen! Duizenden herinneringen aan gelukkiger tijden klonken daarin door. Hoelang was het geleden dat Doro, Yella, Amelie en Helen elkaar als eenheid, als zomerzussen zagen? Nooit waren de vier meisjes zo close met elkaar geweest als tijdens de eindeloze vakanties die ze jaar na jaar aan de Nederlandse Noordzeekust in Bergen doorbrachten. Elke zomer verwilderden ze in de driehoek tussen camping, strand en dorp. Als de vier meisjes niet aan zee speelden en zwommen, struinden ze tussen de tenten, gaven optredens op het geïmproviseerde podium (hun groep heette Doro en de rest), verkochten limonade, zelfgemaakte soep, muffins en beschilderde stenen. Als de zon aan het eind van een lange dag in het water zakte, ravotten ze in de sprookjesachtige duinbossen rond de camping, tot het duister hen opslokte. De herinneringen aan het paradijs uit hun jeugd toverden een glimlach op Yella's gezicht. De zomerzussen hadden eeuwig zand tussen hun tenen en warrige haren door de wind en aten een zomer lang wat zonder al te veel gedoe op het tweepits gasstelletje kon worden klaargemaakt: wekenlang strand, camping en pasta met naar keuze rode, groene of witte saus. Meer had een kind niet nodig om gelukkig te zijn! Aan het eind van elke zomervakantie huilde Yella bittere tranen als ze

door de achterraut van hun Volkswagen-busje de slagboom van de camping achter hen omlaag zag gaan en niet veel later school en geruzie weer begonnen. ‘Wij zijn niet geschikt voor de dagelijkse sleur,’ had Doro altijd gezegd. ‘Wij zijn nu eenmaal zomerzussen.’

Doro was zestien, Yella dertien en de tweeling Helen en Amelie net negen, toen hun vader op de weg tussen Bergen en Bergen aan Zee met de auto verongelukte en hun jeugd en de vakanties aan de Hollandse kust voorgoed voorbij waren. Dat was twintig jaar geleden. Twintig jaar waarin hun levens uit elkaar waren gedreven. De zomerzussen bestonden alleen nog als losgekoppelde satellieten, elk van de zussen gevangen in haar eigen omloopbaan. Yella was na een niet afgemaakte studie architectuur in Berlijn blijven plakken, Amelie was na haar laatste mislukte relatie in Wuppertal gestrand, waar ze een vriendin hielp met het opstarten van een verpakkingsvrije supermarkt. Helen woonde in een van de dure wijken van Frankfurt, en Doro gaf als woonplaats Rimowa aan, haar favoriete koffiemark. Ze was de enige die nooit uit Keulen was weggegaan, maar vanwege haar veeleisende baan zag ze hun moeder evengoed zelden.

Het viel niet mee om het hele gezin bij elkaar te krijgen. Dat kwam niet door corona of door de kilometers die tussen hen in lagen. Henriette Thalberg miste geen van Doro’s glamoureuze premières, maar daarbuiten schitterde ze in het leven van haar dochters vooral door afwezigheid. ‘Ik wil mezelf niet opdringen,’ zei hun moeder vaak, niet zonder een snufje verwijt in haar stem. De waarheid was dat ze zich niet graag op een terrein begaf waar ze zich aan de gewoontes en het tempo van anderen moest aanpassen. Ze was niet zo goed in compromissen sluiten.

De zomerzussen? Wilde hun moeder het vroegere vakantie-ritueel weer oppakken? Wilde ze het zorgeloze, gelukkige gezin oproepen dat ze ooit waren geweest? Het toverwoord, dat met tal van emoties verbonden was, stemde Yella uiteindelijk wat milder. Misschien was het lange weekend de laatste kans om voort te borduren op de oude familietraditie en de zomerzussen nieuw leven in te blazen?

Toen haar telefoon begon te trillen schrok Yella op uit haar gedachten. Er kwam een pushmelding binnen, Amelie had een nieuwe story op Instagram gepost.

Het korte filmpje toonde twee vliegtuigen op vliegveld Köln-Bonn. 'Flying into the weekend', stond er in glitterletters onder geschreven.

Toen draaide de camera en kwam Amelie in beeld, die met een rugzak op haar rug voor een Flixbus richting Amsterdam stond te dansen. 'Not. Geen geld voor het vliegtuig,' bekende ze met verbluffende eerlijkheid aan de 14.500 volgers van haar account *Schatzoeken met Amelie*. Anders dan Yella, die vaak hees was, en Doro, die altijd boven iedereen uit kwam, klonk Amelies stem boterzacht als karamel. Met haar lange blonde haar, haar ultrakorte zwart-wit geblokte jurkje en de plompe Dr. Martens met bloemetjesmotief zag ze er nog altijd uit als een eindexamenleerling. In de comments werd ze door een schare mannelijke volgers en bewonderaars overstelpt met complimenten. Veel van hen maakten er geen geheim van dat ze maar wat graag in het echte leven een afspraakje met Amelie zouden willen. Het filmpje was van de avond daarvoor. Er volgden filmpjes uit de nachtbus, waarop weinig meer te zien en te horen was dan het doordringende gesnurk van een buurman, en daarna foto's van de eindeloze rij voor de wc bij een wegrestaurant, het troosteloze station Amsterdam Sloterdijk